

Г. Ремпф, ключовий експерт проекту «Удосконалення стратегій, політики та регулювання інновацій в Україні»:

«Об'єднання в мережі інфраструктури підтримки інновацій та бізнесу.

Міжнародна інфраструктура підтримки інновацій та бізнесу. За останні десятиріччя економічні умови в індустріалізованих країнах світу істотно змінилися. Поєднання нових технологій та ефекту економії на масштабах виробництва стало важливим джерелом зростання і створення робочих місць.

Упродовж 60-х – 70-х років ХХ ст. і особливо після так званої “нафтової кризи” більшість країн почало визнавати важливість інновацій як ключового елементу конкурентоспроможності в галузях виробництва й надання послуг. Ці країни почали розробляти технологічну політику, спрямовану на підтримку двох аспектів: стимуляцію передачі результатів державних наукових досліджень для створення нових продуктів і процесів та заохочення приватного сектору до раціоналізації, насамперед шляхом збільшення інвестицій у науково-дослідні та конструкторські розробки (НДКР). Ця політика матеріалізувалась у вигляді об'ємних суспільних програм та закупівель у високотехнологічних секторах, стимулів займатися НДКР, допомоги в патентуванні та послаблення регулятивних норм у комунальній сфері.

За останнє десятиріччя відбулися зміни й у цій політиці. Аналіз останніх емпіричних даних щодо інноваційних процесів демонструє відсутність механічного зв'язку між інвестиціями в НДКР та інноваціями. Навпаки, виявляється, що нові продукти та процеси з'являються в результаті співробітництва та участі багатьох компаній та інституцій. Отже, уряди країн спрямовували ресурси на підтримку створення та зростання кластерів компаній, стимулювали щільні зв'язки з дослідними інститутами й університетами та заохочували поширення знань. Яскравими ознаками цієї політики стали такі явища в інфраструктурі інновацій та підтримки бізнесу, як наукові центри, технологічні парки, центри трансферу технологій, інноваційні центри та бізнес-інкубатори. Вони формують структуроване співтовариство людей, відданих розвитку інновацій. Зазвичай вони гуртують в одній місцевості компоненти, необхідні для створення інновацій: представників академічного світу, дослідних інститутів та підприємств.

У таких випадках нематеріальний бік (наприклад, наукові знання, соціальний консенсус, підприємництво) важить так само, як і матеріальний (реальна інфраструктура, технологічні засоби, інвестиції в НДКР тощо).

Інфраструктура підтримки бізнесу та інновацій не має розвиватися лише задля власного задоволення, а повинна робити внесок у розбудову “регіонів знань” та територіальних економік, що ґрунтуються на знаннях. Здуття “високотехнологічного пухиря” в кінці 1990-х років довело, що такі системи мають спиратися на місцевий та регіональний попит, а не на безкінченні високотехнологічні дослідження, що не ведуть до реальних результатів.

Головна мета полягає в тому, щоб інфраструктура підтримки бізнесу та інновацій приносила постійний прибуток в економіку країни» *(Гармонізація та синхронізація європейських та українських інноваційних програм. – К.: ТОВ «Сінта Захід». – 2011. – С. 15).*